

въ нѣкакво видимо откровение изпита, че живота е вѣченъ: че и следъ смъртта има животъ.

У Петъръ Габара се проясняваше мисълъ и чувство: че да добиешъ първа унука и да си близко при него, когато свѣта познава — то е повторъ да познаешъ себе си. А въ това познание, дѣдото чувствува, че не само името се подновява, но че и кръвта се възражда.

Петъръ Габара схващаше колко необходимо е семейството не само за запазване на богатства, предавани отъ родъ на родъ, но и колко то е свето, за да се крепи вѣрата на човѣка въ вѣчността. А вѣрата въ вѣчното е потикъ на добри дѣла; тя е източникъ на добродетели и прави живота красивъ и приятенъ.

... „Какво би станало съ хората, ако тѣ нѣмаха челядь; ако нѣмаше кой да продължи родъ; ако тѣ не хаяха по минало и бжднини“? — се питаше Габара. Мисълта му го увлече въ онзи хаосъ, на безредие и скотщина, въ който свѣта би попадналъ, ако възцарѣше: безвѣрието въ вѣчността, жаждата къмъ лично удоволствие и отричането на семейството, на наследствеността, на вѣрата въ Всесилния... И той се потърси предъ мрачнитѣ и нечовѣшки видения, които се открояваха въ неговата глава.

Днитѣ минаваха; а мисълта по извиканитѣ въпроси се проясняваше. Петъръ Габара почувствува, че заживѣва новъ животъ.

XX.

Тази сутринъ Петъръ Габара се пробуди, ала не му се ставаше. Кжде ще иде? Улицитѣ му бѣха дотегнаели; срещитѣ съ онѣзи, които на старини бързаха да взематъ пая на неизживѣни младини, му бѣха противни. А да се приструва вече му бѣ непоносимо. Отъ какъ му съобщиха за малкия Петърчо, той обичаше сутринъ да се излѣжава и да мисли по първо внуше.